

Fællesbrev no. 24

Fra
Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen
Moravian Church
P. O. Box 37, Sikonge,
Tabora Region, Tanzania

Sikonge, 3. juli 2010

Kære Venner !

Fødemidler og deres indtagelse optager en stor plads af dansk TV's underholdning, læser vi i avisen. Nu er dette brev jo ikke ment som bare underholdning, men I skal alligevel til en begyndelse høre om vores St. Hans aften. Fødeindtagelse og kulisser: Stedet er vores veranda, aktørerne familien Andersen + 3 katte. Den nedgående sol farver vesthimlen dyb orangerød. Jo mere sand der er i luften, des dybere rød sol, har jeg læst. Det var nogle stakkels amerikanske skibbrudne, der som levende skeletter vandrede rundt i Saharas sand, der gjorde denne opdagelse.

Vi har ingen skeletter på verandaen! Spiser Kenyapølser, bøf og kylling fra grillen med hvidløgstomatsalat og boller til. Kattene misunder os hver eneste bid, og i et ubevogtet øjeblik snapper Fernando en tør bøf.

Uden for havelågen går en gruppe mennesker forbi i det varme sand på vejen. Vi hører de dybe bløde stemmer. Ved kirken er der blevet stille. Kormedlemmerne, der har øvet sig højt og lydeligt med deres el-musikinstrumenter er gået hjem til aftensmad og ?TV. VM spørger også her. Og mange hjem har TV. Vores eneste selskab efterhånden er flagermusene, der venligst snapper myggene, før de når os. Tæppefald!

I en af disse triste grå bøger, der beskriver almuens liv i gamle dage – bogen har sikkert stået her i 75 år – læste jeg nogle sætninger, der siden har rumsteret i hovedet.

En kvinde står ved liget af en ung mand, som hun mener har spildt sit liv. "Det er der tilgivelse for, men livet, hele dette dejlige liv er jo forødt, og det kommer aldrig igen".

Dette dejlige liv! Vi har det kun en gang. Og ofte er der dejligt, også her.

Forleden var jeg med ude i en landsby, hvor 9 gamle spedalske havde boet, siden de fleste måtte rejse fra kolonien i Kidugalo i 1972.

Vi blev bænket på hjemmelavede stole under et stort mangotræ, der holder både regn og sol ude. Der var mange mennesker, de fleste ikke spedalske. Mens de sidste fik taget mål til sandaler af vores skomager og lægerne undersøgte nogle andre, gik jeg en tur mellem husene.

Kirken faldt straks i øjnene, fordi et stort kors var placeret på en kæmpe klippeblok, så det sås viden om. Kirken var lille, lerklinet med græstæg og hvid. Døren og skodder blå. Bænke, alter og læsepult var af samme materiale som væggene. Meget simpel, men rummet stemte til andagt og højtid. Kirken er katolsk.

Folk så ud til at have det godt. De ville måske ikke kalde livet dejligt, men heller ikke dårligt.

Nu til en anden kirke. Vores kirke i Kidugalo. Den er bygget af en dansker, så der er højt til loftet, - den har stil.

En søndag har vi dåb. 3 småpiger kommer ned fra døbefonten med våde pander og forundrede øjne.

Så er det de voksnes tur. 2 mænd. En er ansat på hospitalet. Han siger til Steen: "I dag starter jeg et nyt liv". Han var muslim. Den anden er yngre og tydeligvis noget genert over det uvante. Men kirkens fællesskabsgruppe sidder tæt om ham som støtte.

Han er en spedalskhedspatient, der har været indlagt kort tid. Var vel åndedyrker før, men har nu snakket meget med en sygehjælper og er kommet til dåb.

Da han snart skal udskrives, får han en bibel, og Steen foreslår, at han starter med at læse Markus-evangeliet, som det lettest tilgængelige skrift. Det er en af sygehjælperne ikke enig i: "Han må læse 1. Mosebog først. der står sort på hvidt at Gud skabte os. Vi nedstammer ikke fra bavianer!" Den store verden og dens videnskab er også nået til Sikonge. Gennem TV.

Den unge mand kan ikke læse, så personalet hjælper ham. Og så håber vi, der findes folk i hans landsby, der gerne vil læse, når han kommer hjem, hvor der hverken er kirke eller skole.

Livet er heller ikke ufarligt. I øjeblikket har vi krydrede tobaksdufte i næseborene. Ung tobak bliver pakket i store sække og bragt til bl.a. naboværkstedet, hvorfra det sælges og derefter afhentes i kæmpelastbiler. Høsten har været god, og tobaksprisen er god, så det dufter også af penge. Nogle bruger pengene fornuftigt. Andre køber, hvad de ønsker sig allermost. En motorcykel. Og så farer de lykkelige ejere som lystige fardjævle frem og tilbage på vejene. Nogle har kørekort, andre ikke. Nogle slipper godt fra det, andre ender i død og lemlæstelse.

Nogle kommer til vores dør og vil købe en bibel. Det tager tid at få dem fra havelågen og til huset. For hvor er hunden. Er den ikke skrap? Jo – meget, men nu sover den! Snoopy er så gammel og stiv, at den knap kan gå vores aftenstur, men ryet som god vagthund har den stadig i behold. Og det er godt nok. – gæsterne bliver bænket og ser på bibler og andre bøger. Bibelen bliver undersøgt nøje. Om det nu er den rigtige udgave? Jeg finder Joh. 3,16 til dem og spørger, om de ikke genkender det. De læser lidt hakkende og glæder sig. "Den er vores våben", siger de og holder den Hellige bog op. Jeg spørger, om de kommer fra brødrekirken. "Nej, for vi er frelste!" De går i en pinsekirke. Fint nok. Vi handler og de trykker sig lidt, før de får spurgt, om jeg nu også har Jesus i mit hjerte. Det kan jeg godt svare ja til, og så trykker de mine hænder i begejstring, og går deres vej med glæde.

Ikke alle besøgende er lige glade. En aften står en stor pige ved lågen og græder. Ingen forældre og ingen, der vil tage sig af hende. Vi tager hende til vores nabo, der står for kirkens forældreløseprojekt her. Han udspejler pigen og finder frem til, at hun er fra Brødrekirken. Og har en bedstemor. Pigen får lidt mad og penge og bliver sendt over til sognepræsten, der bor i 3. hus på vejen. Der er man nu ikke så opsat på at give husly for natten, for de har lige haft en pige af samme slags boende i 3 dage. Så stak hun af med en del børnetøj. Så præsten tager pigen med til landsbyformanden, der lader hende sove sammen med kvinderne i huset.

Næste morgen vil de så prøve at tage ud til landsbyen, hvor hun kommer fra. Men da er fuglen fløjet. Om hun har været i ledtog med de folk, der foreslog hende at gå til udlændingenes hus. Eller hun simpelthen ikke kunne bære at komme tilbage til landsbyen, får vi nok aldrig at vide. Livet er ikke let for store forældreløse piger.

Andre besøg er morsommere. En dreng blev ved at komme og tigge om at få en bog. Han er fra spedalskhedslandsbyen, hvor de fleste tigger, så det er der ikke noget sært i. Men skønt han går i 4. klasse, kan han ikke engang stave sit eget navn. Han er måske sendt af nogle andre, med bedre læsefærdigheder. Det bliver mere og mere klart for os, at børnene fra spedalskheds-landsbyen, som vi jo har megen kontakt med, ikke tilhører landets intelligensreserve.

Det at høre til i reservedalsalderen er blevet en del af virkeligheden, og det er besværligt, når man skal køre 450 km for at få en stifttand sat fast. Og lige så mange km tilbage. Men livsværdien forringer det nu ikke.

Før jeg slutter skal jeg lige fortælle, at mine pottleplanter stortrives med tobaksduftene. Ikke mindst mine pelargonier, som gror fra danske frø. Nu mangler jeg kun de lyse-lyserøde, der ikke er til at finde i frøforretningerne. Måske vil det ikke gøre mit liv bedre at have netop denne farve, men man ved aldrig.

Hermed de kærligste hilsener fra

Steen og Lisbeth

Dette brev er udsendt af Spedalskhedsmissionen, Skibbroen 6, 2 – postboks 13,6200 Aabenraa. Udsendelsen af Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen er sket i samarbejde mellem Spedalskhedsmissionen og Brødremenighedens Danske Mission. Gaver til dette arbejde kan sendes til Spedalskhedsmissionens bankkonto reg.no. 4610 konto 3197904941 eller til BDMS bankkonto: 9743 - 4672 131928